

Dosarul nr.3ra-940/21

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, I. Muruianu, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

20 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componentă:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Consiliul Superior al
Procurorilor,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Mariana Cazacu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu
privire la anularea actului administrativ,

împotriva hotărârii din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
admisă acțiunea în contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Mariana Cazacu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor,

c o n s t a t ă :

La data de 26 februarie 2021, reclamanta Mariana Cazacu a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la
anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-103/2020 din
29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii
Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința
procurorului Mariana Cazacu.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta Mariana Cazacu a
invocat că, activează în organele Procuraturii din anul 2012, fiind numită în funcția
de procuror în Procuratura sectorului Râșcani, mun. Chișinău, conform ordinului
Procurorului General nr. 264-p din 15 martie 2012. Iar, din data de
21 noiembrie 2017 a fost numită în funcția de procuror în Procuratura pentru
Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale.

Reclamanta a menționat că, în baza ordinului Procurorului General
nr. 1549-p din 22 octombrie 2019, Marianeii Cazacu i-a fost acordat concediu parțial

plătit pentru îngrijirea copilului până la atingerea vârstei de 3 ani, cu suspendarea din funcție de la 01 noiembrie 2019 până la 12 august 2022.

Ulterior, prin ordinul Procurorului General nr. 1725-p din 26 noiembrie 2020, reclamanta Mariana Cazacu a fost reîncadrată în funcția de procuror în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, după revenirea din concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului, din data de 01 decembrie 2020.

Reclamanta a învederat că, la data de 27 mai 2020, adică, în perioada aflării acesteia în concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului, a fost expediată Inspecției procurorilor pentru soluționare sesizarea lui Ion Caracuian, procuror-șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare comise de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Mariana Cazacu.

Potrivit sesizării înaintate, în urma verificării materialelor cauzei penale nr. XXXXX, s-a stabilit că procurorul Mariana Cazacu ar fi comis încălcări procesuale penale, în cadrul exercitării urmăririi penale în cauza penală.

Prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, urmare a examinării procedurii disciplinare nominalizate, s-a dispus încetarea procedurii disciplinare intentată în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Mariana Cazacu, din motiv că, nu s-a constatat comiterea unei abateri disciplinare.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-103/2020 din 29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința procurorului Mariana Cazacu, examinând contestația inspectorului Inspecției procurorilor, Leonid Demidov, s-a dispus admiterea contestației Inspecției procurorilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-84/2020 din 10 iulie 2020; s-a casat hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr.3-84/2020 din 10 iulie 2020, în privința procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Mariana Cazacu, cu adoptarea unei noi hotărâri privind recunoașterea procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Mariana Cazacu, vinovată de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și s-a aplicat în privința acesteia sancțiunea disciplinară – avertisment.

În opinia reclamantei, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-103/2020 din 29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința procurorului Mariana Cazacu, a fost întemeiat exclusiv pe considerente de ordin instituțional corporativ, fiind emis în detrimentul drepturilor și intereselor reclamantei, fără a ține cont de limitele atribuțiilor Consiliului Superior al Procurorilor, care este un organ de autoadministrare a Procuraturii și nu un subiect procesual în cadrul unor proceduri penale.

În acest context, reclamanta a reținut prevederile art. 20 alin. (7) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, potrivit căroră, nu poate participa la concursuri pentru avansare în carieră procurorul care are sancțiuni disciplinare nestinse.

De asemenea, reclamanta a făcut referire la art. 35 alin. (4) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, care stipulează că nu pot fi aplicate măsurile de încurajare procurorilor în privința căroră este pornită o procedură disciplinară sau care au sancțiuni disciplinare nestinse.

Astfel, reclamanta a considerat că în circumstanțele menționate este cert caracterul defavorabil al hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-103/2020 din 29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința procurorului Mariana Cazacu.

Mariana Cazacu a subliniat că, deși actul administrativ contestat este datat cu 29 octombrie 2020, acesta i-a fost comunicat integral reclamantei, prin înmânare, la data de 28 ianuarie 2021, astfel încât termenul pentru înaintarea cererii de chemare în judecată s-a scurs la 27 februarie 2021.

Reclamanta a opinat că, Consiliul Superior al Procurorilor nu a ținut cont de caracterul vicios al procedurilor desfășurate în privința ei, or, procedura disciplinară fiind realizată în perioada în care reclamanta Mariana Cazacu, se afla în concediu pentru îngrijirea copilului, sancțiunea fiind aplicată în perioada absenței de la muncă a reclamantei, care a revenit la serviciu pe data de 01 decembrie 2020.

Reclamanta a făcut referire la Hotărârile Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010 și nr. 12 din 14 mai 2015, menționând că legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică.

Reclamanta a reținut prevederile art. 23 din Codul administrativ, potrivit căruia autoritățile publice și instanțele de judecată competente acționează respectând principiul egalității și nediscriminării și că: autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să trateze în mod egal persoanele aflate în situații similare. Orice diferență de tratament trebuie justificată în mod obiectiv.

Prin urmare, reclamanta a relatat că diferența de tratamente în situații similare, precum și orice similitudine de tratamente în situații diferite, vor fi considerate discriminări în lipsa unei justificări obiective și rezonabile, motiv din care instanța de contencios administrativ, are inter alia obligația de a exercita controlul de legalitate a actului contestat, inclusiv sub aspectul aplicării arbitrare, de către Consiliul Superior al Procurorilor, a unor criterii discriminatorii de tratament în raport cu reclamanta.

Suplimentar, Mariana Cazacu a relevat că constatările Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la presupusul caracter defectuos al gestionării de către reclamantă a urmăririi penale, pe un caz concret, au fost făcute de persoane care nu sunt abilitate cu asemenea atribuții, potrivit prevederilor Codului de procedură penală. Or, nu a fost emis vreun act procedural prin care să se stabilească maniera ilegală sau neîntemeiată de instrumentare a cauzei penale litigioase de către reclamantă, iar clasarea pe final a procesului penal de către un alt procuror, nu-i poate

fi imputată Marianei Cazacu, atâta timp cât procurorul decide asupra unei sau altei soluții, în mod independent și în corespundere cu prevederile art. 101 din Codul de procedură penală.

Cu referire la nerespectarea de către Mariana Cazacu a termenului rezonabil de urmărire penală, reclamanta a făcut referire la constatările expuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a statuat că caracterul rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei, care impun o evaluare globală (Dobbertin vs Franța, § 44). Articolul 6 prevede celeritatea procedurilor judiciare, dar consacră totodată și principiul, mai general, al unei bune administrări a justiției (Boddaert vs Belgia, § 39). Pentru a examina dacă durata unei proceduri penale a fost rezonabilă, Curtea ia în considerare, în special complexitatea cauzei.

Reclamanta a notat că, potrivit informației din rapoartele anuale publice ale Procuraturii Generale și, în special, cele din conținutul Raportului anual al Procuraturii Generale pentru anul 2019, este că: Datele statistice indică un număr de 4193 cauze penale rămase în gestiune la 01 ianuarie 2020, cu termenul de urmărire penală mai mare de 6 luni de zile, față de situația de la 01 ianuarie 2019, când numărul lor a constituit 6123 cauze și că studiile efectuate arată că din punct de vedere al respectării termenelor rezonabile, se prezintă a fi problematică, practic fiecare a 4-a cauză penală (în dependență de teritorialitate), iar practic în fiecare a șasea adresare sunt reclamate fapte de tergiversare a urmăririi penale.

Reclamanta a concluzionat că, este în prezența unui tratament discriminator și inegal față de reclamantă, Consiliul Superior al Procurorilor acționând cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice.

Reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1) lit. a), art. 20, 21, 44, 93, 141, 189, 206 din Codul administrativ; art. 119, alin. (1) din Codul de procedură civilă; art. 43, art. 20 alin. (1), art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova.

În final, reclamanta a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor, cu nr. 1-103/2020 din 29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința procurorului Mariana Cazacu.

Prin hotărârea din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Mariana Cazacu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea actului administrativ. S-a anulat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-103/2020 din 29 octombrie 2020 cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-84/20 din 10 iulie 2020, adoptată în privința procurorului Mariana Cazacu (f.d. 84-93).

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea de Apel Chișinău a reținut prevederile art. 3 alin. (4) și (5) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, potrivit cărora procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează. Independența procesuală a procurorului este

asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale.

Prima instanță a apreciat că încălcările imputate reclamantei în activitatea sa, au fost formulate cu caracter general, fiind o opinie subiectivă asupra existenței/inexistenței elementelor infracțiunii, în acțiunile unor persoane.

Subsecvent, instanța de fond a apreciat că fiind neîntemeiat argumentul Consiliului Superior al Procurorilor conform căruia, procurorul Mariana Cazacu, contrar prevederilor art. 274 din Codul de procedură penală, nu a asigurat efectuarea unei investigații efective și în lipsa mijloacelor de probă, neîntemeiat a dispus pornirea urmăririi penale în baza art. 244 alin. (2) lit. a) din Codul penal, formal alipind calificativul – „proporții deosebit de mari”. Or, aceste acțiuni nu constituie în sine temei pentru atragerea la răspundere disciplinară a procurorului. De altfel, procurorul își desfășoară activitatea în baza principiului independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează.

Prima instanță a concretizat că doar instanța de judecată, printr-o eventuală sentință de condamnare/achitare poate decide asupra existenței/lipsei componenței de infracțiune în acțiunile unei persoane, la etapa pornirii urmăririi penale fiind suficientă stabilirea preliminară a temeiurilor rezonabile de pornire a urmăririi penale.

Totodată, cu referire la nerespectarea condițiilor prevăzute de art. 132¹ din Codul de procedură penală cu privire la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații, de către reclamantă, prima instanță a menționat că demersurile reclamantei au fost supuse controlului necesității de către judecătorul de instrucție.

În opinia primei instanțe, prin adoptarea Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, s-a creat un mecanism la nivel național care are ca scop asigurarea respectării termenului rezonabil în procesele judiciare.

Astfel, instanța de fond a statuat că, la materialele cauzei nu a fost anexată nicio probă care ar confirma faptul că, judecătorul de instrucție ar fi examinat vreo plângere privind tergiversarea nejustificată a urmăririi penale, în cauza la care se face referire și a admis o asemenea plângere.

La data de 27 mai 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a depus recurs împotriva hotărârii din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantei Mariane Cazacu să fie respinsă (f.d. 95). Ulterior, la data de 26 iulie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a prezentat motivarea recursului (f.d. 100-113).

Recurentul a menționat că la adoptarea hotărârii din 24 mai 2021, Curtea de Apel Chișinău s-a limitat să transcrie unele norme de drept care reglementează atribuțiile procesuale ale procurorului, făcând aprecieri sumare și deficiente privind acțiunile procesuale efectuate de procurorul Mariana Cazacu în cauzele penale, pe care a condus urmărirea penală, vizate în procedura disciplinară. Totodată, instanța nu a făcut raportarea normelor de drept la situația de fapt reținută în cauza disciplinară și nu s-a expus referitor la toate circumstanțele incidente acestui caz disciplinar.

Recurentul a subliniat că, raportat la argumentele din hotărârea Curții de Apel Chișinău privind principiul independenței procesuale a procurorului, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează, precum și la concluziile despre lipsa de competență a Consiliului Superior al Procurorilor pe segmentul evaluării actelor procesuale emise de procurori, acestea sunt eronate și nu pot fi reținute.

Totodată, recurentul consideră că este incontestabil că principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Însă, a reținut că acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că, toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, normă care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Recurentul a evidențiat că concluziile expuse, în actul administrativ contestat, de către Consiliul Superior al Procurorilor s-au bazat pe probele administrate în cauza disciplinară, care au arătat că procurorul Mariana Cazacu, contrar prevederilor art. 274 din Codul de procedură penală, nu a asigurat efectuarea unei investigații pe prezentul proces penal și, efectiv, nu a asigurat verificarea informațiilor prezentate, precum și, fără a efectua vreo acțiune procesuală, în lipsa bănuielii rezonabile, și în lipsa mijloacelor de probă, neîntemeiat a dispus pornirea urmăririi penale în baza art. 244 alin.(2) lit. a) din Codul penal.

Recurentul a relevat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că, Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza modului în care procurorul Mariana Cazacu și-a exercitat atribuțiile în cadrul unui dosar penal, inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CtEDO, unde nu sunt acceptate „lungi perioade de stagnare”, pentru care nu există nici o explicație (Beaumartin vs Franței).

Recurentul a subliniat că actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

În concluzie, recurentul a exprimat dezacordul cu hotărârea instanței de fond, considerând-o ilegală și neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea contestată la data de 24 mai 2021. Dispozitivul hotărârii fiind notificat recurentului Consiliului Superior al Procurorilor la data de 28 mai 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d. 81-82).

La data de 27 mai 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a depus recurs împotriva hotărârii din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantei Mariane Cazacu să fie respinsă (f.d. 95).

Hotărârea motivată din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată Consiliului Superior al Procurorilor, prin intermediul serviciului de livrare „Poșta Moldovei” la data de 16 iulie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr.DS8001924980AS, anexat la actele cauzei (f.d. 97).

La data de 26 iulie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor a prezentat motivarea recursului (f.d. 100-113).

Astfel, recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

La data de 16 septembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimă Marianei Cazacu și avocatului Valeriu Bodean, copia recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 119).

Prin referința depusă la data de 15 octombrie 2021, intimata Mariana Cazacu, reprezentată de avocatul Valeriu Bodean a solicitat respingerea recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor, cu menținerea hotărârii primei instanțe (f.d. 122-123).

Prin referința depusă la data de 20 octombrie 2021, intimata Mariana Cazacu a solicitat respingerea recursului depus de Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 24 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii contestate (f.d. 130-136).

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor, în raport cu actele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2), recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o

motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [*Golder vs Regatul Unit*, pct. 38; *Stanev vs Bulgaria (MC)*, pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere [*Luordo vs Italia*, pct. 85]. Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel [*Levages Prestations Services vs Franța*, pct. 45]. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem [*Botten vs Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, *Reports 1996-1*, p. 141, § 39].

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 [*a se vedea Helmers vs Suedia* din 9 octombrie 1991, § 31, *Seria A*, nr. 212-A].

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Consiliul Superior al Procurorilor, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Maria Ghervas

judcătorii

Victor Burduh

Nina Vascan